

**Mihaela-Mariana
CAZIMIROVICI**

Editorial

Entuziasmul, combustibilul vieții

De cele mai multe ori, la început de an, nu e o problemă să vorbim despre entuziasm. Însă, pe măsură ce zilele trec, el scade drastic.

Și nu e o caracteristică specifică doar noului an în curs, ci, hai să spunem, e potrivită mai fiecărui an, pentru că frumoasa vacanță de iarnă și Crăciunul, oricât de mult au fost pregătite și de așteptate, nu au mai lăsat, pentru continuare, decât prea puțină energie.

Zilele au curs foarte repede – ca orice lucru dorit, de altfel.

Oricât de mult am așteptat zăpada, care chiar a reușit (totuși!) să apară, influența ei doar a capacitat creația poetică, lumea percepând-o, mai degrabă, ca pe o trezire rapidă și rece.

Dar poezii Cercului scriitorilor ingineri „Literar ing”, probabil, și-au luat necesarul de energie din ea, decupând cu bucurie și ușurință din frumusețile albe ale naturii.

Cât îi privește pe epigramiștii noștri, de la Cercul- frate „Ing Epigrama”, sunt sigură că n-au pierdut din vedere situațiile comice create de omătul pierdut destul de rapid.

Spunând acestea, revenim la entuziasm și chiar se poate observa că ne-a reînviat bucuria de a participa, din nou, la sesiunile cenacliere. Ele invită la a ne rupe de lumea exterioară și a ne adânci în propriile lumi, care se reunesc, la întâlnirile noastre colegiale.

Acest univers creativ în care coexistăm

pentru câteva ore ne oferă ceea ce găsiți în paginile noastre, adică o existență diferită, strânsă în cuvinte care vă pot inspira pe dvs., cititorii noștri, în a vă privi viețile cu alți ochi și a simți alte emoții. Ca pe-o eliberare din constrângerile zilnice și obiectivele materiale interminabile, dătătoare, ambele, de angoase.

Pentru că o intrare în lumea scrisului benevol și a creativității infinite nu poate fi decât benefică sufletului, care stă ascuns într-un colț, fără prea multe posibilități de a-și regăsi combustibilul pentru viață, cu prea multă ușurință.

Pentru că o adâncire în propria lume sufletească e, adeseori, imposibilă, timpul părând să fie stăpânitorul vieții și fugind cu o viteză mult prea mare pentru a mai rămâne puțin și pentru interiorul nostru.

Iar zilele nu fac decât să se rostogolească, mereu, și ele, cu mult prea multă viteză, fără nici măcar a mai putea să conștientizăm trecerea lor.

Poate că o poezie sau o epigramă, un interviu sau o cronică mai pot să trezească în noi acea zvâcnire care face să răsară primii ghiociei. Deoarece scriitorii ingineri reușesc să reaprindă mereu lumina literelor devenite cuvinte, trecându-le prin propriile suflete pline de entuziasmul creativității lor. Adică noi ne-am făcut din acest lucru o misiune personală. Aceea de a revigora inimile celor care ne citesc rândurile. Aceea de a readuce și a reconstrui în sufletele dvs. fragmentele care s-au îndepărtat de izvorul din care s-a născut frumusețea lumii.

Așadar, începem să privim cum iarna din noi se îndepărtează în același timp cu cea de afară, lăsând loc primăverii.

Să privim alaiul ei înnoit, respirând și bucurându-ne de cele mai plăcute parfumuri ale naturii!

Curând izbucnesc mugurii și un nou anotimp poetic. Să-l savurăm cu toate simțurile pregătite! Cu entuziasm, deci!

Corneliu CRISTESCU

PRIMĂVARA CA VARA

E primăvară-n calendare,
E primăvară și pe-afară,
Natura este-n sărbătoare;
În haine noi, e-ntreaga țară!

Sunt pomii plini de păsărele,
Ce, singure, cuiburi zidesc,
Un cântec vine dinspre ele;
Îmi pare-un cântec românesc!

Au înflorit din nou salcâmi,
Iar verdele-i pictat cu alb,
E alta-acuma fața lumii,
Tabloul verde-i plin de dalb.

Albinele în stoluri zboară,
Este sezonul melifer,
E timp frumos, de primăvară;
E viața plină de mister!

E plină curtea de frumos,
Este natura în extaz,
Plutește dulcele miros,
E bucurie și mult haz.

De soare, să m-ascund nu pot,
E cald în casă, cald afară,
E cald ca vara, peste tot,
Deși, e încă primăvară!

PRIMĂVARA-N CREVEDIA

Ninge, ninge-n Crevedia,
Ninge cu petale,
Vivat păpădia!
Iarba este moale.

Pomii dau în floare,
Iarba se despică,
Ninge-n Crevedia Mare,
Ninge-n Crevedia Mică.

Corcodușii-n floare
Par *Pomi de Crăciun*,
Vine iarna oare?
Sau, nu știu ce spun!

Albul din petale
Cade pe pământ,
Zboară fulgii-n vale,
E viscol și vânt!

Nămeți de petale,
Iarba este verde,
Darul vieții tale,
Nici nu-l poți a crede.

Ninge în *Vlășie*,
Ninge peste tot,
Flori de păpădie,
Verde de omăt.

Iarna albu-și pierde,
Primăvara-n toi,
Peste tot e verde;
Vine peste noi!

Vișini-s în floare,
Dăm război osânzii,
Și e zarvă mare-i
Săptămâna brânzii!

Pisicile aleargă,
Timp de împerechere.
E motan cel negru,
Cea albă-i muiere.

Vine primăvara,
E un an de soi,
Verde-n toată țara
Și-o să-avem *pisoi!*

Liviu ZANFIRESCU

ÎNCĂ O VEȘNICIE

În muguri crește dorul de petale
De veșnicii divine, repetabil
Cu soarele-n cuvinte, abisale
În rădăcini istorie, memorabil

Sub cer senin mereu același soare
Și totuși, altul încă necuprins,
În muguri nasc cuvinte solitare
Ce în buchet de ghiocei s-au prins...

Un zâmbet pe livezi se dă-n mirare
Aromele se-mprăștie doinind
E primăvară, Doamne! Mărțișoare
Pulsează-n pieptul vremii hăulind

În florile luminii doar iubire
Și mângâiere și sărut brodat
Și cântece de-nviere, de trezire
Divin Mângâietorul s-a-nălțat...

.....
Se naște-n muguri dorul de petale
Cuprins ar fi și totuși, necuprins
Simfonic ciripit doinește-n vale
Un zbor astenic trece neînvins
În florile iubirii abisale
Sărutul Primăverii s-a întins
Doar Învierea dusă-n osanale
Încă o Veșnicie au aprins...

Nicolae VASILE

Apare femeia!...

Bărbatul părea neterminat,
vieții sale îi lipsea ceva,
pe Dumnezeu L-a întrebat
și aștepta să-l ajute cumva.

Domnul i-a oferit un serviciu
pentru dorința ce o avea,
dar i-a cerut și-un sacrificiu,
o parte din el, o coastă a sa.

La cerința Domnului,
omul s-a lipsit de-o coastă,
cu trecerea timpului,
s-a pomenit c-o nevastă!

A învățat apoi să gândească,
în a-l cere Domnului ceva,
ar putea chiar să primească
când nu se mai aștepta.

Cheia de boltă a universului,
bazată pe materie, timp și idee,
pe Pământ, cu timpul, a devenit
relația dintre bărbat și femeie.

Suflet de mucenic, după patruzeci și patru de pahare

Dragele mele femei,
eu v-aș iubi pe toate,
chiar dacă zice Dumnezeu că...
asta nu se poate!

Cum iubirea-i infinită,
stai și tu și socoate,
la oricâte ai împărți-o,
tot infinit e, deci se poate!

Treceți munți, treceți câmpii,
chiar când aveți de toate,
lăsați părinți, lăsați copii,
plecați... cât mai departe!

Sufletul ce să-mi facă acum,
să stea la închisoare,
cu-n lacăt mare prins de brâu,
cât stați voi la plimbare?

Când veți veni acasă,
totuși, după un plăcut obositor ocol,
poate, nu veți găsi pe nimeni,
peste tot, doar vânt și gol.

Maria STURDZA CLOPOTARU

SURÂSUL DIMINEȚII (1)

când Universul îi scutură nopții trena
stelară
eterice limbi de lumină
zvâcnesc prin dimensiuni concentrice tot
mai sus
atunci gardienii pragurilor
auzind tânguirile sufletelor însingurate
le reconectează la Sursa Iubirii Divine
prinzând putere și sens
tainicul capăt de viață în această
călătorie
îmi pare o șansă a desăvârșirii ființei
mele
la Școala Pământ

așa am întâlnit pe cale iubirea târzie
el se zbătea printre filele cărților
părea neîncrezător și confuz
dar într-o zi a rupt lanțul condiționărilor
și a ales alte lecții de viață
nu mai era tânăr
însă puterile-i mocneau amorțite
în trunchiul înalt rezistent
coroana lui falnică încă mai tânjea
după frunzele furate de vânt
atunci l-am îmbrățișat cu toată
compasiunea
și i-am redat încrederea în sine

treptat a început să zâmbească
până când într-o primăvară târzie
a rezonat cu vibrațiile mele
pe frecvența iubirii necondiționate
atunci i-a înflorit sufletul ca un cireș
ce-și arăta plinătatea
miresmele diafane m-au învăluit
în fiorul candidiei iubiri
și l-am urmat în tăcere...
fiecare zi începea cu „Bună dimineața,
iubire!”
și continua cu o cafea savuroasă

mai târziu furtunile dinafară
dar și necalibrările dinăuntru

i-au răscolit ființa până în rădăcini
atunci l-am îmbrățișat ca o mamă
i-am alinat durerile ce-i mistuiau sufletul
și cu palmele încărcate de slava Duhului
Sfânt
i-am oblojit rănile sângerânde
ce-i mistuiau trupul

uneori auzeam țipătul pescărușului în
inima lui
dar nu aveam voie decât să-l iubesc
rezonând cu iubirea
și-a acceptat Dumnezeirea din el
alteori surâdea vieții ca un copil răsfățat
și se bucura de farmecul clipei așa cum
venea
iar dimineața parcă îmbrățișând infinitul
din fereastra deschisă
fredona plin de recunoștință un imn al său
înalt și sublim:
„Ce bine, Doamne, că sunt viu!”

SURÂSUL ANGELIC (2)

dar clipa fatidică a despărțirii
tot ne-a ajuns...
pașii lui grei sprijiniți între două bastoane
nu mai lăsau urme
în zăpada ce-i pregătea Calea
se pare că Dumnezeul atotputernic
în marea Lui iubire și compasiune
nu i-a mai îngăduit suferința trupului
retezat felie cu felie
și într-un tainic moment
numai de EL știut
i-a pus aripi de înger...
atunci durerea și bucuria
s-au contopit într-o acceptare divină
și am înțeles că misiunea mea
de înger păzitor s-a încheiat
l-am îmbrățișat cu iubire l-am iertat
l-am eliberat de atașamentele efemere
și i-am alungat teama de necunoscutul
de care fugea în ultimul timp
apoi l-am urmărit prin ochiul spiritului
în Marea lui trecere dincolo de gânduri
dincolo de vâl
și tot mai sus pe calea luminii...
din eterul superior parcă îmi ajungeau
informații
de la ierarhiile cerești
că îl înalță și îi veghează neconținut
nemurirea

ADIO, IUBIRE!

IN MEMORIAM
Viorel MARTIN

ADIO, DRAG PRIETEN, VIOREL MARTIN!

În decurs de un an de zile, pe lângă patru rude foarte apropiate (un frate, o soră, un cumnat și o cumnată), am pierdut și UN MARE PRIETEN, pe VIOREL MARTIN! Pe care îl consider un membru al familiei mele extinse, e-adevărat, în partea de suflet, literară.

Declar public prietenia mea cu Viorel MARTIN, pentru că, sincer să fiu, în ultimii doi ani, mi-a spus de multe ori că mă consideră un prieten de-l lui. În viața mea, nu mi-a spus nimeni de atâtea ori, de către cineva, bărbat sau femeie, că îi sunt prieten. La început, m-a surprins, apoi **m-am considerat onorat și norocos** să am un asemenea prieten, pentru că l-am considerat pe Viorel UN MARE TALENT!, cu o operă frumoasă, împlinită și respectabilă, **atât ca poet, cât și ca epigramist!**

Viorel MARTIN este **unul dintre cei mai mari și talentați epigramaști contemporani!** Dar și ca poet, **Viorel MARTIN este un mare talent literar!** Numai numărul cărților sale de poezii pentru copii depășește numărul cărților literare scrise de mine.

Pe merit a fost membru al UNIUNII SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA și al UNIUNII EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA, dar și al UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA, pentru că a fost **director fondator** al revistelor *EPIGRAMA* și *LUMEA EPIGRAMEI*, dar și colaborator

la alte reviste cunoscute.

În cadrul AGIR, Asociația Generală a Inginerilor din România, a fost, până în ultima clipă, în același timp, președintele **Cercului Inginerilor Epigramaști**, cât și președintele **Cercului Scriitorilor Ingineri** (2024 – 2025).

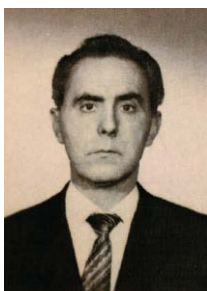
Propunerea lui, din septembrie-octombrie 2024, de a lucra împreună în conducerea *Cercului Scriitorilor Ingineri din AGIR*, **el în calitate de președinte**, iar eu în calitate de **vicepreședinte**, nu doar m-a surprins, dar m-a onorat și m-a marcat!

De aceea, de atunci, m-am străduit, și mă voi strădui și în continuare, să nu-l dezamăgesc, să fiu la înălțimea așteptărilor sale, pentru că **eu îl consider prezent spiritual**, în continuare, **printre noi**, că el ne va urmări cu atenție de acolo, din CER, de lângă DUMNEZEU!

***Odihnă veșnică, drag prieten,
Viorel MARTIN!***

Nu te vom uita niciodată și te vom considera mereu printre noi, colegii tăi literari!

Corneliu CRISTESCU,
vicepreședintele **Cercului Scriitorilor
Ingineri din AGIR**

Nicolae STĂNESCU

NEMURITORUL

(La aniversarea zilei de naștere a lui Eminescu)

Cam de un secol și ceva
Pe plaiurile strămoșești
A apărut o nouă stea:
Luceafărul din Ipotești.
Acest luceafăr, din naștere,
De muze-a fost îmbrățișat,
Așa că nu e de mirare
C-a ales drumul ce-a urmat.
Iar drumul pe care a pornit
N-a fost deloc un drum ușor
Dar s-a luptat și-a biruit
Precum un vechi gladiator.
Ajuns aici, s-a întrebat:
Ce teme sunt de abordat?
Și a ales teme din toate
Sferele de-activitate.
Cu această abordare
Și luptând cu-nversunare,
A reușit, într-un final
S-arate că e genial.
Talentul și l-a demonstrat
Înainte de majorat
În poezia despre bunul,
Dragul profesor, Aron
Pumnul.
Pe care l-a sanctificat
Ca pe-un erou adevărat.
Acest debut l-a stimulat,
Așa că a continuat
Cu alte poezii care
Se citesc cu încântare...
De dragostea nemărginită
Pentru țara sa iubită,
Ne vorbește cu mândrie
În frumoasa poezie:
"Ce-ți doresc eu ție,
Dulce Românie ..."
În EPIGONII, un tablou
Cu două fețe: bun și rău.

De înaintașii care
Au adus țării onoare,
Cu mândrie ne vorbește
Și pe toți îi proslăvește.
Dar pentru-ai săi
contemporani
Care-s cu gândul doar la
bani
Ne spune, foarte întristat,
Cum că toți sunt de
condamnat
Și-adăugă îndurerat:
"Iară noi? Noi, epigonii,
Simțiri reci, harfe zdrobite,
Mici de zile, mari de patimi,
Inimi zdrobite, urâte"...
Despre sărăcia-n care
A trăit zile amare
Pe care le-a trăit ca-n vis
Cugeta bietul Dionis:
"Bani n-am mai avut de-un
secol
Vin n-am mai băut de-o
lună"...
Prin versurile lui de jar
Din Împărat și Proletar
Îi condamnă pe asupritori
Și-i îndemna pe muncitori:
"Zdrobiți orânduirea
Cea crudă și nedreaptă"...
Condamna, deci, tirania
Promovând doar omenia.
Despre iubirea ce se leagă
Între-o femeie și-un bărbat,
Ne spune clar, să se-
nțeleagă
Că-i ceva sfânt cu-adevărat.
O asemenea iubire
Are calități celeste
Și duce la nemurire
Ca-n Călin, file de poveste...
Că a fost cu adevărat
Un patriot înflăcărat
Ne spun versurile sublime
Din lupta de la Rovine
Din Scrisoarea a treia, care
Rămâne nemuritoare...
De natură când vorbește
Sufletul se-nveselește
Căci ne transportă-n Paradis
Unde trăim viața de vis
Chiar în mijlocul codrilor,
În murmurul izvoarelor
Și în parfumul florilor...
Însă poezia care

L-a adus la consacrare
Este poemul Luceafărul
Care, spre a fi înțeles destul
Trebuie analizat
Prin sacrificiul asumat
De-acest Luceafăr nemuritor
Care s-a dus la Creator
Și l-a rugat stăruitor:
"Reia-mi al nemuririi nimb
Și focul din privire
Iar pentru toate, dă-mi în
schimb
O oră de iubire"...
Alături de iubita sa,
O tânără muritoare,
Foarte frumoasă pe care
El o iubea cu-nflăcărare.
Dar văzând c-a sa iubită
S-a lăsat dusă-n ispită
De vorbele dulci de amor
Spuse de un alt muritor,
Și-a dat seama imediat
Că s-a purtat necugetat
Și că planul ce l-a făcut
A fost prost de la-nceput
Și că idila s-a sfârșit.
Luceafărul, dezamăgit,
A transmis iute un mesaj
Vizând pata din obraz
A acelei muritoare
Fără picuț de onoare:
"Trăind în cercul vostru
strâmt
Fericea va petrece
Iar, eu, în lumea mea mă
simt
Nemuritor și rece"...
Regretăm cu adevărat
C-acest simbol a decedat
La treizeci și nouă de ani.
Cu toate acestea, s-a ridicat
La nivelul altor titani,
Dar românii nu-l vor uita,
Mereu îl vor elogia,
Ridicându-i osanale
Pentru operele sale.
Față de cele de mai sus,
Doar un catren mai am de
spus:
Lirismul eminescian
Este comoara acestui neam
Și rodul unui har divin
În fața căruia mă-nchin.

Constantin MIRONESCU

AUTOGRAFE PE COAJA SUFLETULUI MEU

*Poeme – autografe pe
coaja sufletului meu
dezvelit,
descojit de taine și
dezvăluit...pentru cine?*

pentru posteritate,
fiindcă aici, acum,
poezia
nu mai prezintă niciun interes
pentru nimeni?...

Și totuși,
pentru cititorii mei,
atâția câți au mai rămas,
aceste autografe pe
coaja sufletului meu
greu încercat în lupta cu
Ura,
dar învingător
având drept scut
lubirea,
într-o lume surdă și
opacă
în vacarmul globalizator...

autografe pe
coaja sufletului meu,
ca o *mărturisire spre
mântuirea noastră.*

UN SIMPLU VIS, O UTOPIE ?

Visam să fiu Voinicul din poveste
Nu ca să lupt cu-acei balauri
Ce suflă foc și capete au zece –
Nu am ținut pe frunte să-mi pun lauri !

Am vrut să fiu Voinicul din poveste
Să-mi folosesc teribila putere
În lupta cu întunecimea nopții
Ce peste zi se lasă sfidătoare
Și fură raza ultimă de soare
Prinzându-și de ureche crima –
Cerul zvonind furtună și durere.

Am vrut să răstignesc pe totdeauna,
Pe cerul calm, de două sulii, soarele,
Să ne scăldăm în ziua permanentă
Și s-arborăm, ca pe-un standard, Lumina
Plutind în noi și-n aer immanentă
Iar oamenilor să le dau la fiecare,
Să-și aprindă-n păr o rază de soare,
Să fie toți lumină, iar Pământul
Să se rotească-albastru-n galaxie
Și faruri, două, ochii mei să-i fie.

Am vrut să fiu și hoț de curcubeu
După furtună să le-arunc peste tranșee –
Tranșeele Uriei ce-i plină de veninul
Unei gândiri nenaturale, atee,
Convins că astfel Ura dintre oameni,
Ca focul cel vremelnic, se va stinge
Și peste toți în lumea noastră
Victoria lubirea să își strige,
Iar eu rămas captivul ghiocului lubirii.
Și-am vrut mai mult: să sparg
Acele ziduri groase și indiferente
Din sufletele izolate în tenebre,
Să îmi atârnez de carul triumfal cununa
Victoriilor minții-înnoitoare
În lupta-n care Lumea iese-nvingătoare.

Acestea însă au rămas doar
Un simplu vis, o utopie,
În lumea imperfectă și ingrătă
Dar singura în galaxie?

Adina CRISTEA PALADA
Paris – FRANȚA

La apus

mă obosește confuz anotimpul
ce se crede rotund
dar care are numai colțuri ruginite
scofâlcite
de atâta trăire
și nici nu-și dă seama
că apusul îi dă brânci
în ceasul ce va veni

Urme vagi

te-am lăsat într-o pană
de speranță
și-am văzut cum ai ieșit
din călimară
lăsând în urma ta
dâra cernelii
de dor

Vis tăcut

Mă uit cam buimăcită
la năluca apusului
care-și atârnă nerușinat
desuurile destrămate
ale zilei ce-a fost.
Amurg decolorat,
apus încolăcit
în jurul serii trufașe.
Nu mai poți pune nicio nădejde
nici pe luna deșăntată care
fără rușine își arată coapsele goale
neacoperite de niciun voal,
nici pe soarele mituit care
și-a luat bacșișul de la noapte,
pentru a dispărea
și a lăsa locul stelelor reci care
încep să brodeze vise himerice
printre faldurile zdrențuite ale vântului.
Crepusulul agonizat aruncă șoapte
de povești uitate într-un murmur efemer.
Și totuși, în noaptea flămândă
unde totul pare pierdut,
voi putea poate găsi lumina ascunsă
a visului tăcut.

Cornelia Violeta POPESCU

Gânduri

Gânduri bune, gânduri grele
Se înghesuie de-odată.
Te ridică pân'la stele,
Se înfruntă viața toată.

Gânduri vesele și triste,
Zile negre, nopți lumină
Dau culoare multor vârste.
Uneori, le și domină.

Gânduri drepte și nedrepte
Stau la masa judecății,
Pe cântar, ca să îndrepte
Pașii vieții, poarta morții.

Gânduri tainice, orbite
Te trimit în rai sau iad.
Prin arterele zdrobite,
Curg spre inimă, în vad.

Gânduri spuse și nescrise
Repede se dau uitării.
Fericirile promise
Sunt chiar sensul căutării.

Gânduri pure și senine -
Viață-n pace și-nflorire.
Cine oare să le-anine
Peste fire, cu iubire?

Costache NASTASĂ

Casa părintească

E-apăsătoare liniștea-n urechi
Și-n curte bălăriile-s de coasă;
Miroase peste tot a lucruri vechi,
Căci au “plecat” ai mei, demult, de-acasă.

În fundul curții, gardul este rupt
Și-acoperișul ploile le lasă...
Să putrezească ce-i pe dedesubt,
Că nimeni n-a mai dat deloc pe-acasă.

Pe oalele de lut întoarse-n gard
S-a așternut o mazăgă foarte groasă;
Mi-e frică să le-ating, să nu mă ard...
De dorul meu nestăvilnit de casă.

E rănced aerul din încăperi
Iar apa din fântână e măloasă;
Păianjenii țes pânza nestingheri;
Ce jalnic a ajuns a noastră casă!

Căsuța noastră a îmbătrânit
Și-mi pare mie-acuma mult mai joasă;
Și Soarele-i mai trist spre asfințit
Dar, mai arunc-o rază înspre casă.

Năvalnic amintirile se strâng,
Iar inima din pieptu-mi vrea să iasă;
M-așez pe prag și-o lacrimă-mi înfrâng,
De bucurie că-s din nou ACASĂ.

Penița, penelul și creionul

Într-un weekend, la o cafea,
Penița și un mic penel
Se înfruntau pentru-a vedea
Cine-i vedeta: ea sau el?

“Eu scriu fain” – zicea penița;
“Și-n orice acte serioase,
La litere îmi dau silința
Să le scot subțiri sau groase.

Tu, ca să-ți spun, mă uimești
Cum mângălești cu sârg o pânză;
Și chiar nu-i greu ca să ghicești
C-acel tablou nu are-o miză”.

“Nu că aș bate-n apărare
Dar, tot ce spui, e intrigant;
Căci, modul meu de exprimare
Este de-a dreptul elegant”.

Creionul, insolent, de față,
Se hotărî să intervină
Și exprimă, scurt, o povață
Care-i veni la îndemână:

“Să nu mă credeți deplasat”,
Zise c-un timbre monoton;
“Dar și Da Vinci ne-a lăsat
Destule schițe în ...creion!

Spune scurta mea poveste
Și cred c-ați înțeles-o bine,
De mare importanță este
Să lași o urmă după tine!”

Gheorghe I. GHEORGHE

Rondelul celor cinci cuvinte

Țineți minte cinci cuvinte,
E la fel ca înainte:
Sărăcie cu duiumul
Și hoție la tot drumul,

S-a ales din vise scrumul,
A crescut, în schimb, uiumul...
Țineți minte cinci cuvinte,
E la fel ca înainte:

Ne-au învăluit cu fumul
Unor false jurăminte
Și ni s-a umplut albumul
Cu dureri și cu morminte.

E mai rău ca înainte...

Rondelul unui „tun”

După ce a dat un „tun”
Și-a aflat de el tot natul,
S-a-ntâlnit cu un tribun
Să îi ceară sfatul.

S-au văzut la un dejun
Și i-a povestit păcatul
Despre cum a dat un „tun”
Și-a aflat de el tot natul.

Să n-ajungă arestatul
Ce va fi dus în „surghiun”,
Să discute cu juratul
Ca să-l scoată tot imun

Și-i va da juma' din „tun”.

Fabula „recunoștinței”

Un urs,
din hibernare fiind trezit,
umbla prin pădure necăjit,
plângându-se (pe un ton grăitor:
mor! mor! mor!)
că nu găsește de mâncare,
până a căzut leșinat
pe cărare.
Din întâmplare,
o căprioară a trecut prin zonă
și găsindu-l întins pe al ierbii covor
s-a repezit să îi acorde primul ajutor.
Fiindcă ursul avea puterile slabe,
i-a masat fruntea,
apoi mușchii celor patru labe,
l-a stropit cu apă rece de izvor,
i-a dat o lingură de miere ca întăritor
și până la urmă,
văzând că leșinul nu se curmă,
i-a făcut respirație gură la gură.
Revenindu-și,
dintr-o singură lovitură,
ursul a omorât-o pe căprioară.
Și-a potolit foamea
și carnea ce a rămas
a depozitat-o în cămară.

Morala lesne o găsești:
Cel pe care nu-l lași să moară,
nu te lasă să trăiești.

*

Totul se plătește
Cu nevasta secretară
Multe zile am tras chiulul,
Dar pe șef l-au dat afară...
Și acum îi cresc copilul.

Emigrantul

Ne vom pierde strămoșescul grai,
Că românul, cu privirea-n zare,
Nu mai stă pe un picior de plai,
Ci pe unul... gata de plecare.

Milen BADRALEXI

Ce rămâne

Trei zile, Preaslăvite, durează-orice minune -
 iubirea diafană și unică în lume,
 religii și imperii, a tamerlanilor mărire,
 războaie, molimi, legăminte între clonări
 fără de nume,
 grădinile nipone, fantasma gloriei pe dune,
 plăpânda primăvară, misterul din uitate rune,
 iluzia științei, civilizații prăvălite în genune.
 Trei zile, Preaslăvite, minune de deșertăciune.
 Străbat istorii și milenii, ca lumina, cu o privire -
 Un ocean de suferință ești, omenire,
 Fără mântuire.

Prin vămi

Locul întâmplării mele – un cătun, pe-un continent,
 Între munte și câmpie, într-o landă cu gorgan,
 Vântul nemilos prin trestii, umbra păsărilor duse,
 apa împietrită-a bălții – alb liman.
 Și m-am întâmplat în zori, în noiembrie
 când am coborât, din greșeală, într-o altă stație.
 De lună neagră m-a venit o babă făloasă.
 Nici pasăre, nici pui, am trecut prin vămi, hai-hui.
 Puteam cunoaște oare a lumilor splendoare?
 Cu brutalitatea noastră, doar tulburăm somnul
 vulcanilor.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Catrene cu... păcăleli !

La paștele... cailor!/ Păcăleală de 1 aprilie!

S-au ieftinit cartofii, energia,
 S-a izgonit din presă calomnia.
 E o speranță care-ncet se naște,
 Că au și bieții cai... un al lor paște!

*

Păcăleala pețitorului

- M-ai păcălit urât, tu, pețitorul:
 Că fata pare „ruptă” din pictură.
 - Acel tablou nu este-o „făcătură”;
 Chiar Picasso_e, sigur, autorul!

*

Păcăleală la măritiș

- Ai spus cuiva că în secret te-ai măritat?
 - Nu, dar aștept ca soțul să-și revină din
 beție,
 Așa ca el să fie primul informat,
 Că eu de-acum i-am devenit în mod legal...
 soție!

*

Păcăleala cu barza

„Mi-ai spus dragă mamă și-am verificat,
 Că-n sezonul rece barza-i la iernat.
 Sora mea, atuncea, a avut noroc,
 Că în plină iarnă... o aduse-n cioc!”

Constantin-Nicolae GAVRILESCU

RONDELUL IUBIRII DE MAMĂ ȘI ȚARĂ

În casa străbună acuma e chin,
Doar mama m-așteaptă în prag,
Privește în zare și speră să vin,
Să-mi mângâie ... fața cu drag.

Speranțe deșarte și un suspin
Se sparg în noapte-n șirag,
În casa străbună acuma e chin,
Doar mama m-așteaptă în prag.

Depart de țară sunt un străin,
Crăciunul în țară îmi este drag,
Dar, mamă, să știi că nu pot să vin,
Te iubesc ca și pe al nostru steag!

În casa străbună acuma e chin,
Doar mama m-așteaptă în prag.

DIALOG CU JENI

(răspuns la poemul ei „Suflete pereche”)

JENI DIN POEM

Tu ești bărbatul vieții mele,
Ești lângă mine,
Sigur ești,
Și ai venit din nemurire,
Pe mine astăzi să iubești.
Să mângâi dorurile toate,
S-aliniți și să săruți din plin,
Poemul inimii curate
Și-al sufletului ce se zbate
Între lumesc și-ntre divin.

EU

Mulțumesc, iubire!
Ce oare pot să-mi mai doresc?
Tu ești și-ai fost mereu
Mireasa sufletului meu!

JENI

Și ridicăți la ceruri împreună,
Să-nchidem cercul sferei amândoi,
Ca suflete pereche-ntotdeauna
Să ne întoarcem, iarăși, înapoi.

Nicu DOFTOREANU
TANGOUL VALSULUI PIERDUT

Motto

*Cu profesoara, în duet,/ Eu aș cânta un menuet,
Cu un preludiu-n SI bemol/ Și c-un acord final la... SOL.
(epigramă de Nicolae Gonț-Topor)*

Ne străduim să ne autodepășim,
Când în necunoscutul valsului pășim
Tot căutând memoria ancestrală,...
Cea care-acuma este virtuală,
Fiindc-am intrat în era digitală,
În care doar comunicăm
...Și nu ne implicăm.

Ne străduim...dar nu prea reușim!
Ne place mult să-l ascultăm,
Dar nu mai știm să îl dansăm,
E clar că ne lisește-o profesoară
Cu experiență-atât de necesară
Să ne învețe-acum,...la **TINEREȚE**,
Că relativitatea realității...**TRECE**.

Desigur, nu-i întâia oară
Când scormonim prin viața similară,
Spre a afla de unde s-a desprins
Iubirea care ne-a împins...
Pe drumul altădată larg deschis,
Care, constant acum,
...Ne pare-nchis!
Ba chiar ne-o spune franc,..în față :
- Atenție mare la...**Prefață!**
Altfel, îți moare frumusețea-n fașă,
Dacă dorința-i prea trufașă!

Și asta, ...doar din lipsă de povață,
Căci multe din reperatele ce le-am avut pe rol
Au dispărut acum de mult în interior
Fiind îngropate tainic în trecut,...în ceață,
Dar nu-i nimic!
Mai așteptăm o viață!
Deci, **HAI!**
Să nu mai insistăm!
Să ne prefacem c-acceptăm,
Chiar dacă încă nu putem zbura-ncercăm!
Fiindcă un singur lucru știm precis:
Că nemișcarea-i doar un vis
Când plictiseala te-a cuprins,
Așa c-aș vrea să ies din mediul virtual,
Îmbrățișând iar realitatea de-om normal,
Și să revin spre locul mai banal
Prin care cred c-am mai trecut!
Când te-am văzut și cunoscut!
În ritmul Valsului... pierdut

Nicușor CONSTANTINESCU

NU-S FERICIT

Nu-s fericit când cei plecați pe-afară
Mă dau uitării, nici nu îmi mai scriu,
Nu-s fericit dacă sunt tras pe sfoară,
Nu-s fericit când pierd câte-un pariu!

Nu-s fericit când n-am pe masă pâine,
Când mulții copii n-au bani de-o acadea,
Nu-s fericit că vremea care vine
Se-anunță-a fi mai tristă și mai grea!

Nu-s fericit când sunt uitat de Clio,
Când frații între ei se-nvrăjmășesc,
Atunci când buni amici îmi spun adio
Și cei apropiați mă părăsesc!

Nu-s fericit că ni se duce buhul
C-am fi poporul cu blazon pătat,
Nu-s fericit când cei săraci cu duhul
Ajung ușor în loc nemeritat!

Nici când ne mor bătrânii prin azile,
Nu-s fericit și nu îmi e pe plac
Și nici când tinerii acestor zile
Cad și tot cad, pe capete, la Bac!

Nu-s fericit când văd că-n România
Dispar păduri și munții rămân goi,
Când văd că ni se fură avuția,
Iar noi trăim în crize și nevoi!

Nu-s fericit când văd că Omenirea
Se-ndreaptă spre dezastre - explicit...
Sau poate nu știu eu ce-i Fericirea
Și de aceea sunt nefericit!

Adrian MANOLACHE

Sonetul florii rățacite

Sunt floarea rară ascunsă prin scaieți
Ce înflorește neobservată, neștiută,
Pe care voi, cei mulți, nici n-o vedeți
Din buruieni înalte, măracini, cucută

Adusă fără voie de un năprasnic vânt
La ceasul rău din țări îndepărtate
Aici, din întâmplare, pe un străin pământ,
Regină din grădini de basm și vechi palate,

O frumusețe cu petale ce se pierde!
Să vină, Doamne milostiv, un Făt Frumos
Și să mă scoată din hățușul ăsta verde,

Cu gânduri bune să mă pună-n glastră,
Să fiu chiar eu darul cel prețios
Pentru prințesa lui iubită din fereastră!?

Rondelul bătrâneții

Acum, când anii bătrâneții se adună,
Mă uit pieziș la vârsta care crește,
Privesc la soare și la lună
Și inima mi-e strânsă ca-ntr-un clește!

Când nimeni nu-mi mai cântă-n strună,
Simt timpul cum nervos mă părăsește
Acum, când anii vieții se adună.
Pe zi ce trece, bucuria parcă se topește;

Până și lucrurile nu se sfiesc să-mi spună:
„Nu vezi că nimeni nu te mai iubește,
Iar steaua ta începe să apună!?”
Pe cerul nopții nimic nu strălucește

Acum, când anii vieții se adună,
Doar Dumnezeu mă mai veghează și păzește!

Interviu-blitz, din 7 întrebări, realizat de **Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI,**

cu

Constantin-Nicolae GAVRILESCU,
inginerul devenit și poet:

„Tinerii scriitori pot evita multe obstacole, dacă încep cu pași mici, practici și susținuți de comunitate, inspirându-se din experiența înaintașilor, publicând pe Facebook sau în reviste.”

1) Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI: De-a lungul timpului, am avut prilejul să cunosc opera dvs., în primul rând, la Cercul scriitorilor ingineri „LITERAR ING”, încadrându-vă în categoria de creatori menționată. De asemenea, am constatat propensiunea dvs. pentru poezie, așa cum vă regăsim și în paginile noastre. Când ați scris prima poezie și ce v-a determinat să faceți acest lucru?

Constantin-Nicolae GAVRILESCU: Am scris de când mă știu, le-am adunat în biblioteca mea, în zeci de ani, neavând, poate curajul, sau nu le venise vremea de a fi publicate. A venit un moment când am considerat că este păcat să nu fie publicate și, de ce nu, să scoată la Lumină gândirea unui inginer care asta și-a dorit! Prima poezie a fost un catren, un început de gândire filozofică: „De ce și valul înspumatei mări / ce vine dinspre-ndepărtare zări, / se sparge-n necrăpata stâncă, / sărută malul și se-ntoarce-n marea adâncă?”

2) MMC: Ce scriitori consacrați v-au influențat și v-au motivat prin scrisul lor să adoptați același drum cu ei?

CNG: Având o bibliotecă bogată și pasionat de lectură, am citit, în primul rând, clasicii noștri: Mihai Eminescu, George Coșbuc, Vasile Alecsandri, Mihail Sadoveanu, Ioan Slavici, Tudor Arghezi,

George Bacovia, dar și contemporanii: Nichita Stănescu, Adrian Păunescu, Marin Preda, Emil Cioran și mulți alții. Am devorat cu pasiune și literatura universală.

3) MMC: Când ați publicat pentru prima oară și în ce revistă? Care este portofoliul dvs. publicistic actual; cu ce reviste colaborați, în ultima vreme?

CNG: Prima mea publicare a fost pe Facebook, unde am început să împărtășesc poeziile mele cu publicul online. Ulterior, am cristalizat această experiență înființând revista literară „Amprentele sufletului”, un proiect drag care mi-a permis să dau glas creațiilor mele și ale altora. Public curent în revista „Destine”, „Literar ING” și multe altele. Particip activ la Cenaclurile Literare din București, unde recit din creațiile mele.

4) MMC: V-am văzut în diverse fotografii, din social-media, de la participările dvs. la evenimente culturale, în cenaclurile literare și în activitățile specifice. Povestiți-ne câte ceva, pentru cititorii noștri, despre comunitatea bucureșteană de scriitori din care faceți parte de ani de zile.

CNG: Comunitatea bucureșteană este vastă. Aici, întâlnesc foarte mulți scriitori

consacrați de la care am învățat multe; am o activitate permanentă, prin schimbul de idei, comunicări libere, din care mi-am perfecționat atât tehnica versului clasic, cât și versul liber. În timp, am devenit prieten cu oameni și scriitori de mare valoare: Nicolae Vasile, Victor Gh. Stan, Nicu Doftoreanu, Violeta Bobocea, Viorel Martin, Ioan Ganea-Christu, Corneliu Cristescu, Ovidiu Țuțuianu, Geo Călugăru, Toma Nicolae, Dumitru Buțoi, Florin Grigoriu, Maria Petrescu, Doina Bârcă, Forcoș Călmățui, Adriana Apostol, Mioara Ardielean, Niculina Croitoru și, bineînțeles, Mihaela-Mariana Cazimirovici.

5) MMC: *Această activitate continuă v-a susținut creșterea în direcția scrisului, în așa fel încât aveți premii la concursuri de poezii și diplome de excelență pentru creațiile literare; aveți volume personale, dar ați participat și în antologii. Ce cărți ați publicat până acum și în ce ani?*

CNG: Am apărut în antologii și reviste literare și am tipărite următoarele volume de poezii:

- „Din noian de amintiri”, la Editura Editgraph – Buzău, 2019;
- „Poemele iubirii”, la Editura Editgraph – Buzău, 2024;
- „Din tolba cu poeme”, la Editura Editgraph – Buzău, 2024;
- „Buzunarul cu poezii”, la Editura Editgraph – Buzău, 2024;
- „Poeme din poeme”, la Editura Editgraph – Buzău, 2024;
- „Rondelurile iubirii”, la Editura Editgraph – Buzău, 2025;
- „Vremea și vremuri”, la Editura Editgraph – Buzău, 2025;
- „Bob de mărgăritar”, la Editura Editgraph – Buzău, 2025;
- „Tonomatul cu poeme”, la Editura Editgraph – Buzău, 2025;
- „Dialog cu Jeni” la Editura Editgraph – Buzău, 2026;

- „Jennifer” la Editura Destine – București, 2026.

6) MMC: *Când învățăm cum să evoluăm și ne extindem în domeniul ales, ne gândim și la tânăra generație, la cei care vor să ne calce pe urme.*

Ce sfaturi le-ați oferi acestora pentru ca începuturile lor literare să fie mai ușoare, fără multe obstacole?

CNG: Tinerii scriitori pot evita multe obstacole, dacă încep cu pași mici, practici și susținuți de comunitate, inspirându-se din experiența înaintașilor, publicând pe Facebook sau în reviste. Pot începe cu exerciții scurte, cum ar fi pastelurile sau catrenele inspirate din ce-i pasionează, postând pe Facebook sau Instagram pentru feedback rapid.

Își pot permite greșeli în draftul inițial, revizuiesc, după aceea, ca să nu își blocheze inspirația, apoi transformă postările online în publicații mai solide, ulterior. Așa am făcut și noi.

Să scrie, să scrie, să scrie zilnic fără perfecționism și să se alăture cenaclurilor literare unde pot primi critici constructive de la autori consacrați.

7) MMC: *Către ce teme vă orientați creațiile literare pe care le aveți în pregătire? Ce volum va urma?*

CNG: Mă preocupă poezia filozofică; voi tipări, cât de curând, proză. Am în pregătire al treilea volum de rondeluri și un nou volum de poezie, intitulat „Poeme de ieri și de azi”; voi continua ideea de „Dialog cu persoanele iubite”. În perspectiva mai îndepărtată, voi scrie memoriile căpitanului Gavrilescu, tatăl meu, care și-a închinat viața profesională alchimiei cercetărilor penale, dezlegând, din hăul vremurilor tulburi ale istoriei noastre – între anii 1950-1980 –, o suită de cazuri ce par scăpate din pânze de ceață și umbre.

Cronica întâlnirii din 4 martie

Pe lângă noul președinte al cercului, **Corneliu CRISTESCU**, la prezidiu au mai luat loc **Nicolae VASILE**, fondatorul și conducătorul acestuia timp de 11 ani, **Ovidiu ȚUȚUIANU**, membru fondator al Cercului și redactor al suplimentului *Literar Ing*, **Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI**, redactor al *Literar Ing* și **Doina BÂRCĂ**, organizator de evenimente și P.R. la Fundația Literar-Istorică „Stoika”.

Au fost prezenți membri ai cercului și numeroși colaboratori.

Moderatorul întâlnirii a adus la cunoștința celor prezenți decizia Președintelui AGIR, **Mihai MIHĂIȚĂ**, prin care, începând din 27.01.2026, **Corneliu CRISTESCU** devine noul Președinte al *Cercului Scriitorilor Ingineri din AGIR*, **Ioan GANEA-CHRISTU** devine noul Președinte al *Cercului Inginerilor Epigramaști din AGIR*, care va purta și numele “Viorel MARTIN”, iar **Nicolae VASILE** devine Președinte de onoare al *Cercului Scriitorilor Ingineri*. (vezi pag.20).

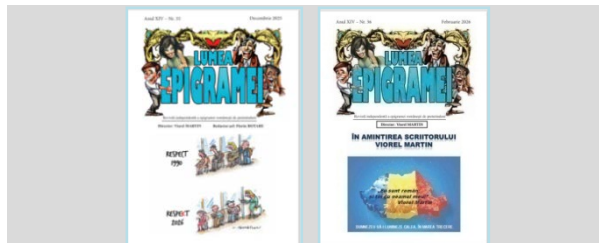
Evenimentul a fost deschis de **Ovidiu ȚUȚUIANU** care a interpretat la pian compoziția proprie „*Imnul energicienilor*”, una din melodiile prezentate frecvent în cadrul cercurilor literare AGIR.

Prima parte a întâlnirii a fost **in memoriam Viorel MARTIN**, pentru care s-a păstrat un moment de reculegere.

Inginerul scriitor a fost președinte atât al Cercului Scriitorilor Ingineri, cât și al Cercului Inginerilor Epigramaști din AGIR. Opera sa literară numără 36 de apariții editoriale proprii și 3 ediții îngrijite /antologii. A scris proză și poezie (mai ales pentru copii), excelând în epigrame și poezii umoristice. A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, membru fondator, ulterior membru de onoare al Uniunii Epigramaștilor din România.

La inițiativa scriitoarei **Maria STURDZA**

CLOPOTARU, tovarășa de viață a regretatului inginer și epigramist Viorel MARTIN, s-au editat **Nr.35** al revistei LUMEA EPIGRAMEI și **Nr.36** - număr închinat marelui dispărut, care poartă pe copertă, pentru ultima oară, în chenar îndoliat, numele directorului.

Pe lângă personalități ca Mihai MIHĂIȚĂ - Președintele AGIR, George CORBU - Președintele Uniunii Epigramaștilor din România, Nicolae VASILE - Președintele Filialei „Cronica Timpului” a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, în acest număr au depănat amintiri și aprecieri numeroși prieteni și colegi de breaslă. Dintre aceștia, au cuvântat: Corneliu CRISTESCU, Nicolae DOFTOREANU, Ovidiu CUREA, Nicolae VASILE, Doina BÂRCĂ, Ovidiu ȚUȚUIANU, Geo CĂLUGĂRU, Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, Florin GRIGORIU, Ioan GANEA-CHRISTU, Ion STANCIU, Grigore CURCANU.

De menționat că, în cuvântul său, Ovidiu ȚUȚUIANU a propus ca în păstrarea memoriei lui Viorel MARTIN, ședințele *Literar Ing* să înceapă cu audierea poeziei lui „*Ce bine!*”, pe care a pus-o pe muzică și ne-a interpretat-o:

Versuri: Viorel MARTIN Muzica: Ovidiu ȚUȚUIANU

Un moment omagial original a oferit și **Gheorghe MATEI** care a prezentat câteva lucrări grafice (planșe) cu modelul „săriturii calului” din jocul de șah, în care a inclus poezii semnate de Viorel MARTIN și fotografii încadrate de figuri marcante din istoria națională, evidențiind și în acest fel esența patriotică a celui comemorat.

Tot în memoria lui Viorel Martin, cel care a iubit viața în general și muzica în special, două instrumentiste din Orchestra Simfonică a Inginerilor, **Ileana IONEȘTI** (vioară) și **Irina NANEȘ** (flaut) au interpretat celebrul *Vals nr.2* de Dmitri Șostakoviici și *Balada* de Ciprian Porumbescu.

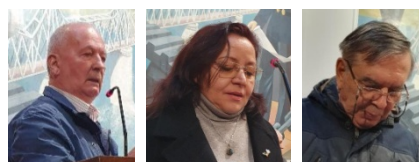
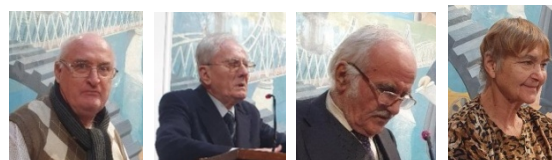

În alternanță cu luările la cuvânt, gitaristul cantautor, **Cătălin PANĂ**, a oferit momente muzicale, inclusiv melodia omagială „Rămâi în noi!”.

În partea a doua s-au prezentat creații dedicate Zilei Internaționale a Femeii. **Corneliu CRISTESCU** a anunțat audienței că Patriarhia Română a proclamat anul 2026 drept „Anul omagial al pastorației familiei creștine” și „Anul comemorativ al sfințelor femei din calendar” (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame), după care a deschis seria creațiilor dedicate femeilor cu poezia intitulată „Ziua de 8 martie”.

Au urmat în prezentarea de creații personale dedicate femeilor: Maria MUNTEANU, Ioan FORCOȘ, Nicolae VASILE, Ovidiu ȚUȚUIANU, Doina BÂRCĂ, Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI, Nicu DOFTOREANU, Geo CĂLUGĂRU, Adrian CURELEA, Ovidiu CUREA, Vera LINGURARU, Adrian MANOLACHE, Marilena CARAGHIAUR, Ionel SIMA-Ștefești, Constantin-Nicolae GAVRILESCU, Silvan G. ESCU, Ioan GANEA-CHRISTU, Ion STANCIU, Speranța BRÂNZEI.

Întâlnirea s-a încheiat în acordurile „Marșului inginerilor” compus și interpretat la pian de Ovidiu ȚUȚUIANU.

A consemnat: **Ovidiu ȚUȚUIANU**
Foto: **Ionel SIMA-Ștefești** și **Ioan GANEA-CHRISTU**

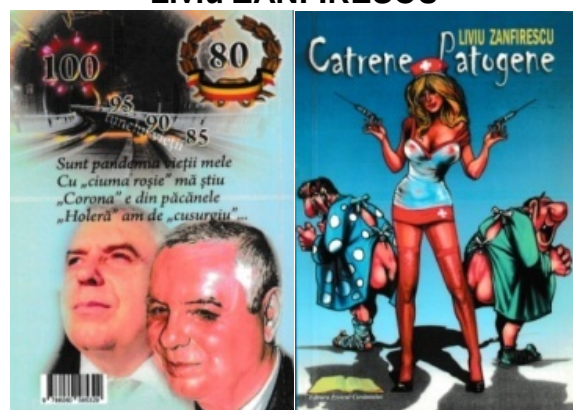
Publicații recente ale membrilor cercului

Constantin-Nicolae GAVRILESCU

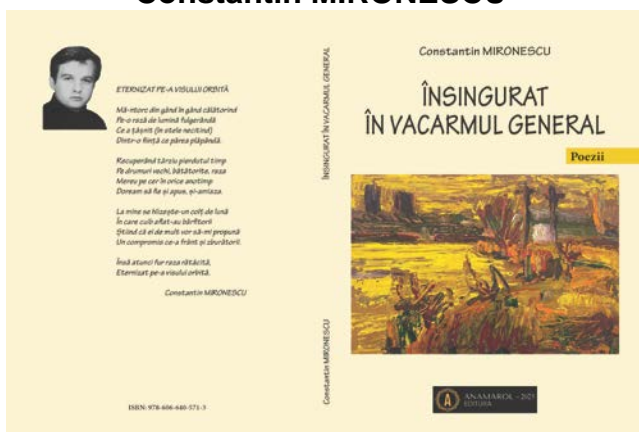
Dialog cu Jeni
Editura editgraph

Liviu ZANFIRESCU

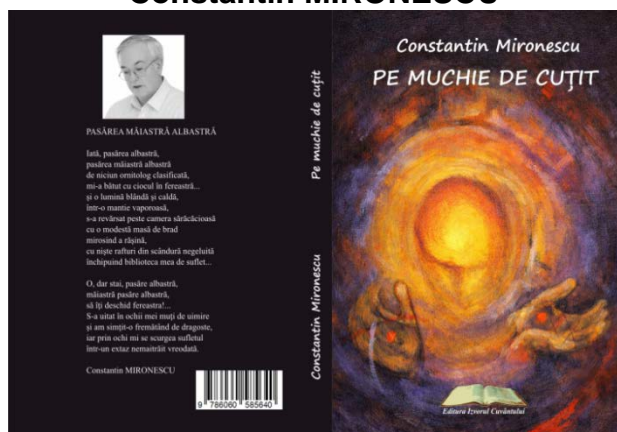
Catrene patogene - Vol.III
Editura Izvorul Cuvântului

Constantin MIRONESCU

**ÎNSINGURAT
ÎN VACARMUL GENERAL**
Editura ANAMAROL

Constantin MIRONESCU

PE MUCHIE DE CUȚIT
Editura Izvorul Cuvântului

BOGDANIA
Nr. 141 - 142

Cronica Timpului
Nr. 128 - 129

Cronica Timpului
Nr. 130 - 131

Trupa de Teatru AGIR - ImpACT ART

Trupa de Teatru **AGIR - ImpACT ART** a luat ființă sub forma Cercului de Teatru AGIR – ImpACT ART, la finalul anului 2022, la inițiativa d-lui **Nicolae VASILE**, membru marcant AGIR, în urma discuției avute cu inginerul de aviație **Daniel NEGUȚ**, devenit președintele Trupe de teatru, ca urmare a vastei sale activități teatrale, cinematografice și de televiziune, după numeroasele cursuri de Actorie absolvite în timp. De altfel, nucleul Cercului (Trupe) de teatru a fost format de membrii Asociației Culturale ImpACT ART, conduse de Daniel NEGUȚ, iar prin trecerea sub egida AGIR, Trupa de teatru a căpătat numele AGIR - ImpACT ART. Cei mai mulți componenți ai Trupe sunt membri cotizanți AGIR (sau în curs de a deveni membri), iar conducerea este asigurată de președintele de onoare Nicolae VASILE, președintele Daniel NEGUȚ și vice-președinta Mariana ANGHEL.

Repertoriul Trupe de teatru AGIR - ImpACT ART este format mai ales din comedii, ori piese de teatru cu profund mesaj educativ sau sentimental, dar sunt incluse și piese de teatru pentru copii.

În cadrul Cercului AGIR - ImpACT ART își desfășoară activitatea și Grupul umoristic „Mița, Gogu și Marița”, format din Mariana ANGHEL, Daniela BĂDESCU și Daniel NEGUȚ, grup care susține spectacole formate din scenete umoristice.

În ultima perioadă, prin includerea în Trupă a unor membri AGIR cu talent muzical (Iulia HARABAGIU, Mariana DANILESCU sau Cătălin PANĂ), unele dintre spectacolele susținute au și momente muzicale.

În general, membrii Trupe de teatru AGIR - ImpACT ART sunt actori semi-profesioniști, în sensul că nu pot fi numiți „amatori”, câtă vreme mai toți au absolvit școli de Actorie, ori au mulți ani de experiență pe scenă. Dar există și două actrițe profesioniste: Doina GHIȚESCU și Vera LINGURARU.

Oricum, o trupă de teatru este asemenea unui organism viu, aflat în mișcare, pentru că unii membri aleg calea independenței și pleacă după ce câștigă notorietate în cadrul Trupe, dar sunt înlocuiți rapid de alți iubitori de teatru, ceea ce s-a întâmplat și în cazul acestei Trupe. Dintre spectacolele desfășurate în ultima perioadă, s-a remarcat **“Ioșca, Sică și Mitică”**, de Nicolae VASILE (în distribuție: Daniel NEGUȚ, Ion LORINCZI, Viorel SPETEANU, Marius HERȘCU - înlocuit în unele spectacole de Cristian ZAHARIA - precum și regretata

actriță Ioana POPESCU, rol preluat ulterior de Daniela BĂDESCU), piesă de teatru care a câștigat *Premiul al treilea* la prima ediție a Festivalului Național de Teatru „Eusebiu Ștefănescu”, de la Câmpina, în iulie 2025.

Sunt în portofoliu și alte piese de succes, precum: **“Iubire în Armată”**, după Tudor Mușatescu și Jean-Michel Besson (distribuția: Mariana Anghel, Daniela Bădescu, Viky Chiorpec, Viorel Speteanu, George Vlaicu și Daniel Neguț) sau **“Se mărită soacra mea”**, după I.L.Caragiale (în distribuție: Daniela Bădescu, Mariana Anghel, Iulia Harabagiu, Marius Herșcu, Ion Lorinczi și Daniel Neguț).

În primul trimestru din 2026, Trupa de teatru AGIR - ImpACT ART a avut două premiere: **“Scara fără sfârșit”**, de Nicolae VASILE (distribuția: Mariana Anghel, Daniela Bădescu, Ion Lorinczi, George Vlaicu și Daniel Neguț) și **“Împăiați-vă iubiții”**, după Teodor Mazilu (în distribuție: Dana Giurginca, Cristian Zaharia, Cătălin Pană și Daniel Neguț).

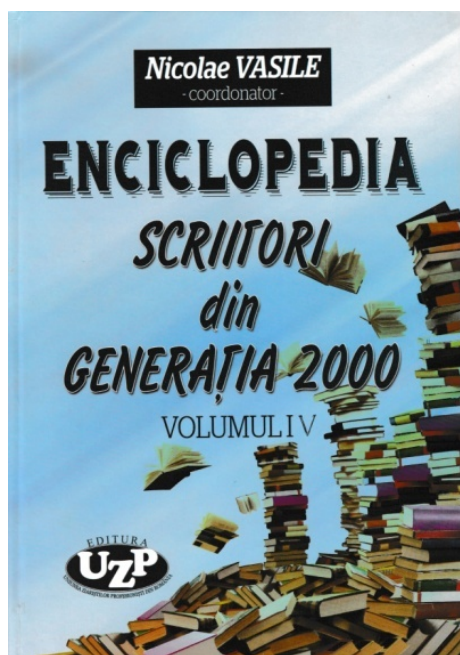
Trupa AGIR - ImpACT ART a susținut recent și un spectacol special, cu scenete umoristice și muzică, desfășurat cu ocazia Sărbătorilor Pascale, cu participarea celor mai mulți membri ai trupei și a anunțat încă două premiere până în luna iunie.

Spectacolele se desfășoară în București, la Sala AGIR, dar și în țară, mai ales cu sprijinul sucursalelor AGIR județene, accesul publicului fiind gratuit!

Au consemnat **Ioan GANEA-CHRISTU**
și **Daniel NEGUȚ**

ENCICLOPEDIA *SCRIITORI* din *GENERAȚIA 2000*

Volumul IV

În acest volum, în curs de editare, au fost incluși până la data apariției acestui număr **13 scriitori**, ale căror profiluri literare au fost realizate de autorii trecuți în paranteză:

Ion FILIPOIU	(Gheorghe P. ȚICLETE)
Grigore BUȘOI	(Gheorghe P. ȚICLETE)
Victor POPA	(Nicolae VASILE)
Ioan CÂMPEAN	(Gheorghe P. ȚICLETE)
Niculina CROITORU	(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)
Christine Bernadette ROUSSEAU	(Nicolae VASILE)
Ștefan Gabriel MATEESCU	(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)
Maria CHIRTOACĂ	(Christine Bernadette ROUSSEAU)
Gheorghe I. GHEORGHE	(Ioan GANEA-CHRISTU)
Costache NASTASĂ	(Ioan GANEA-CHRISTU)
Paulian BUICESCU-MUNTEANUL	(Christine Bernadette ROUSSEAU)
Petre GIGEA-GORUN	(Nicolae MAREȘ)
Mirela PENU	(Constantin-Nicolae GAVRILESCU)

(Lista continuă)

Informare

În urma decesului președintelui Viorel MARTIN, la solicitarea domnului Președinte AGIR, Mihai MIHĂIȚĂ, în data de 27 ianuarie 2026 a avut loc o întâlnire la care au fost invitați vicepreședinții celor două cercuri literare, Corneliu CRISTESCU – Cercul Scriitorilor Ingineri și Ioan GANEA-CHRISTU – Cercul Inginerilor Epigramiști.

În urma discuțiilor s-au stabilit următoarele:

- **Corneliu CRISTESCU** preia funcția de președinte al Cercului Scriitorilor Ingineri;
- **Ioan GANEA-CHRISTU** preia funcția de președinte al Cercului Inginerilor Epigramiști și continuă în calitate de redactor-șef al publicațiilor cercurilor; ceilalți membri din colectivul de redacție rămân în continuare;
- **Nicolae VASILE**, fondatorul Cercului Scriitorilor Ingineri și al publicației "Literar ing" este numit, cu acordul acestuia, Președinte de onoare al Cercului.

Colectiv de redacție:

Redactor-șef: Ioan GANEA-CHRISTU
Secretar general de redacție: Corneliu CRISTESCU
Redactori: Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI,
Ovidiu TUȚUIANU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro